

KOČIČÍ KRÁL

Martina Boučková
ilustrace Pavla Filip Navrátilová

bambôk

KOČIČÍ KRÁL

Martina Boučková
ilustrace Pavla Filip Navrátilová

1.

Davídek, Jiřík a Terezka vždycky rádi jezdili k babičce. Těšili se nejen na ni, ale i na její buchty, protože takové nikdo jiný na světě neumí. U babičky to bylo super. Až na jednu drobnost: Všichni do jednoho se báli babiččina zrzavého kocoura!

Protože to nebylo jen tak! Před tímhle pyšným kocourem bylo lepší se rychle schovat! Nebo rovnou utéct. Někam daleko. Za velkou překážku, kde by je hned neobjevil. A tak Davídek zalézal pod stůl se šuplíky, Jiřík za postel

a Terezka do šatní skříně. Mysleli si, že o nich kocour neví. Jenže v tom se mýlili.

Kdyby totiž ten pyšný kocour chtěl, žádný stůl, postel ani skříň by mu nestály v cestě. Jenže jemu nejspíš bohatě stačilo vidět, jak se před ním děti klepou strachy nebo hned berou do zaječích.

„Vždyť je to takový miláček,“ bránila babička svého kocoura.

Miláček? Děti vykulily oči. Podívaly se na své poškrábané ruce a nesouhlasně zakroutily hlavou.

„Babi, to není žádný miláček,“ upozornila Terezka. „To je čert!“

„Filípek?“ podivila se babička a vzala svého
zrzavého vypaseného kocoura na klín. Filípek se
v něm stočil do klubíčka. Položil hlavu na
její dlaň, zatímco ho babička druhou
rukou hladila po hlavě i za krkem,
a slastně vrněl. V tu chvíli
vypadal jako to nej-
hodnější zvířátko
pod sluncem.

Největší mazel. Andílek. Zrzavé klubíčko těch nejemnějších chloupků. Opravdový miláček!

Jenže takhle se choval jen k babičce.

Jakmile se k němu přiblížil někdo jiný, hned se z roztomilého mazlíka proměnil v nebezpečnou šelmu. Nejprve výstražně zvedl hlavu a zahleděl se přísně s přimhouřenýma očima. To bylo první varování, které říkalo: „Myslíš to vážně? Opravdu se mě chceš dotknout? Pohládit mě? Ale kdo ti to dovolil? Já teda rozhodně ne!“

Hned nato vycenil zuby a začal syčet. Pak vystřelil tlapku s drápy a škrábl. Vždycky zatnul drápy tak, až to pořádně bolelo. Na ruce pak zůstaly červené rýhy, někdy i s kapičkami krve.

„To víte, děti, Filípek má rád jen babičku,“ řekla maminka.

„Ale proč?“ divil se Davídek. „Proč jen babičku? Proč ne nás?“

„Protože k sobě patříme,“ odpověděla babička. „Vybral si mě, hlídá si mě, tak to je,“ škádla vnoučata.

„Jenže, babi, to je fakt strašný, když si ho nemůžeme ani pohladit,“ dodal smutně Jiřík. Ale Terezka a Davídek nad tím mávli rukou. Po všech těch zkušenostech vůbec neměli v úmyslu si někdy nějakou kočku pohladit. Ani Filípka, ani žádnou jinou. Kvůli tomu pyšnému zrzkovi totiž nabyli přesvědčení, že kočky jsou nebezpečná zvířata. Nedá se jim věřit, a tak ani žádnou kočku nikdy, nikdy nechtěli.

Raději by brali psa. Nebo papouška. Nebo morče. Křečka. Akvariijní rybičky. Ale kočku? Nikdy!

Jenže to ještě netušili, jak se brzy všechno docela změní.

To bylo tak. Jednou přišla maminka do jejich dětského pokoje, aby jim sdělila nemilou zprávu. Terezka si zrovna malovala, zatímco kluci hráli žravou dámu. U ní se totiž zažije vždycky spousta legrace. Ale ten den bylo hned po zábavě.

„Babičku odvezli do nemocnice,“ řekla jim maminka.

„A proč?“ divila se Terezka.

„To je na dlouhé povídání. Ale pravda je, že bude muset na nějakou operaci a pak si tam podle všeho poleží možná měsíc nebo i mnohem déle.“

„To je mi líto,“ řekl Davídek. „Pojedeme za ní?“

„To víš, že ano,“ odpověděla maminka. „Hned zítra. Jenže... Je tu ještě něco...“

Když člověk musí na delší dobu do nemocnice, je potřeba zařídit některé věci. Musí se třeba vyklidit lednička, aby se v ní za tu dobu nezkazilo jídlo. To by později bylo velké fuj!

Někdo také vypíná vodu v hlavním uzávěru. Pak neteče voda ani z vodovodních kohoutků, ani nesplachuje záchod. Lidé to dělají proto, aby zabránili nehodám, které by se mohly stát, když nebudou doma.

Taky je potřeba postarat se o květiny. I babička měla doma na parapetech a na policích květináče s různými květinami. A ty potřebují

zalévat, aby neuschly. To se dá vyřešit buď tak, že by je jezdili do babiččina bytu zalévat, nebo si na těch pár týdnů odvezou květináče k sobě domů a tam se o ně budou starat.

„Dáme si je do kuchyně na okno. Jako to má babička,“ řekl Davídek.

„A pak je tu ještě Filípek,“ podotkla maminka. „I o něho se musíme postarat.“

„Cože?“ vyhrkly děti.

„Mami, ne! Nechceš ho sem přivést, že ne?“ bránila se Terežka.

„Budeme muset,“ přiznala maminka. „Nemůžeme ho tam nechat jen tak.“

„Mami, ne! Vždyť nás všechny poškrábe!“ bránily se děti.

„A nemohli bychom mu tam vozit jenom jídlo a pití?“ navrhl Davídek a hned se pustil do vysvětlování, jak to celé provedou: „Nejdřív opatrně otevřeme dveře, za ně to jídlo a pití položíme na podlahu a pak hrozně rychle zase ty dveře zavřeme.“